

Te iubesc, femeie!

Gabriel Stănciulescu

Te iubesc, femeie!

Îți spun deseori, iubito,
Că ești răsfățul, pentru mine,
Dar ce-mi spun mie, incognito,
Nu ai înțelege foarte bine.

Sunt un bărbat loial, între cei mulți,
Ce-și deplânge pașii, ce-a făcut,
Ce-și roade unghiile-n virtuți,
Și-l sperie infamul prefăcut.

Am încercat continuu să exist,
Din sentimente pure mă hrănesc,
Statornic și incurabil sufletist
Mă sfătuiește viața s-o doresc.

Ce aș fi eu fără iubirea ta?
Un sărman poet, fără simțire,
Omul ce-n vise lungi s-ar îmbăta,
Cu aburii reci de șovăire.

Mă adun din încercări, dar nu pot
Să-mi ordonez idei, să spun ce vreau,
Când eu vibram precum un clopot,
Steluțe mii pe chipul tău luceau.

Dragostei râvnite îi sunt străjer,
Voi spune în minte o rugăciune,
Credința este gând celest, și sper
Că tu îmi rămâi raza, minune.

Așadar să îmi trăiești, iubire!
Primește darul meu și-o orhidee,
Iar tu să-mi fii pururea menire,
Și nu uita, eu te iubesc... femeie!

Autor: Gabriel Stănciulescu